

O igri

*„To je obično tako. Igra počinje sa smehom, a završava se plačem
ili gluvoim i nemim kakanjem i žaljenjem, što je gore od plača.*

I to važi za svaku igru.”

Ivo Andrić

Kad sam umrla prekrili su me belim čaršavom jakog mirisa. Valjda da me ne gledaju tako nepomičnu, da makar na nekoliko trenutaka potisnu činjenično stanje. Ne vidim razlog tome. Zašto? Agilnost mi nikada u lekarski karton na odeljenju za decu i odojčad kao osobinu nisu upisali. A poslušna sam umela da budem, to svakako, pa sam, verovatno zbog te svoje osobine i ostala mirnim detetom. Nisam plakala, bar ne glasno kao ostala deca, niti sam bila nemirno dete. Mrzela sam igru „ledene vije”, pa onda „đavo na lopati”, „žmurke” i sve te igre koje su zahtevale da trčiš dok ne počneš da graš jer ti nestaje daha. Plakalo mi se svaki put, ali bilo me je sramota. Čekala sam da stignem kući pa da sama, na miru i to obavim. Mrzela sam tu decu, te „agilne” što uvek predlažu baš neku od tih napornih igara. Nisam volela preterano ni igru „ćorave bake”. Uvek mi je pripadala ta čast da otvorim ciklus beskonačnog vrtenja, guranja i tumbanja jadne, ćorave bake. Jedino što mi je u toj igri pričinjavalo kakvo-takvo zadovoljstvo je momenat kada konačno uspeš da uhvatiš nekog i dodirujući ga pokušavaš da pogodiš ko je u pitanju. Najlakše je bilo prepoznati jednog Nebojšu. Njegovi duksevi su uvek bili jednaki na dodir, prilično grubi i pohabani od prečestog pranja. Mirisa karakterističnog, nisam sigurna, čini mi se po domaćem sapunu. Ali on je bio siromašan i nismo ga tako često zvali na rođendane, mi, deca čiji su duksevi mirisali na prašak i bohor. I mrzela sam to dosadno pipanje mirisnih dukseva. A duksevi su tada bili jako popularni i svi smo ih nosili, i dečaci i devojčice. I bohor je tada bio jako popularan, verovatno zbog stanja u zemlji i nestašice osnovnih potrepština. Tačno se moglo osetiti po mirisu, to jest po količini bohora koju koriste, kojoj mami su pretili otkazom, a koja je uzela otpremninu i dobrovonjno napustila firmu, čiji je tata dobio poziv za mobilizaciju, a čiji je iz Mađarske doneo veliki paket viršli, čokoladu s celim lešnicima, gusti sok, a ne onaj na razlivanje i džambo pakovanje bohora. Ti duksevi su bili najteži za prepoznati. Bilo ih je nekoliko i svi su svojim jakim i teškim mirisom otežavali posao ćoravoj baki...

Jak miris bohora u belom čaršavu disanje mi je činio jedva mogućim. To je trajalo pola sata, možda malo duže, dok nisam prestala da mislim na taj jaki miris. Tada mi je zasmetalo nešto drugo. Čaršav je bio deo maminog miraza od damasta. Nikad nisam volela damast. Grub je. Nema te količine bohora koja starinski damast, onaj pravi, tkani,

može učiniti nežnim i prijatnim na dodir. Hrapava površina starog damasta izazvala je strašno crvenilo na odveć suvoj koži mojih obraza. Crvenilo je, skriveno pod belim čaršavom, sve jače i jače pulsiralo, čineći temperaturu neizdrživo povišenom. Još uvek sam bila topla i crvenilo me je stravično peklo. Vrisnuću! Sad ću stvarno vrisnuti! Neću. Mama će se uplašiti. Bolesna je, ne smem. I tata. Ima slabo srce. Sestra? Ona je osetljiva.

Čini mi se da se pojavilo neko svetlo u sobi kog do sada nije bilo. Polako otvaram oči da ne primete da se beli čaršav pomera. Pa da, sveća. Ti si mrtva, ne sećaš se? Mutan, jedva vidljiv žuti krug titra mi povrh glave. Prve muve počele su da obleću. Počinje bdenje. Lagano spuštam kapke, svojski se trudeći da niko ne primeti da se čaršav pomera. Postajem nervozna. Od tolike doze smirenosti i strpljenja počinje da me svrbi nos. I oči. Dođavola i miraz od damasta. Trepavice su mi se zamrsile i raštrkale po sitnim rupicama koje ostaju kao nužna posledica ručnog tkanja damasta. Sad mi već i oči suze. Mislim da ću kinuti. Kinuću! Samo, kako da izvedem da istovremeno zatvorim oči, duboko udahnem, otvorim usta, skupim facu u ružnu grimasu i kinem, a da se beli čaršav od damasta ne pomeri? Kad bi me neko bar uhvatio za nos...

Muva! Jedna muva je uletela pod čaršav od belog damasta. Letela je čitave tri sekunde, a onda je moje patnje učinila nepodnišljivim. Sletela mi je na donju usnu, što je izazvalo neopisivo neprijatan osećaj golicanja. Ko zna odakle je doletela i na kakvom je mrciništu bila trenutak pre nego što je odlučila da odahne na mojoj donjoj usni! Ne, ovo nadilazi ljudske napore... Sad ću stvarno morati da umrem... Je l' da?